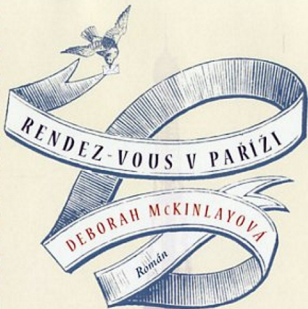

Libri
FORTUNA

Original title: Deborah McKinlay: THAT PART WAS TRUE

Copyright © 2014 by Deborah McKinlay

Jacket design by Anne Twomey,

Jacket photograph of the Eiffel Tower with tulips

by Gabriela D. Costa/Flickr/Getty Images

Published by Grand Central Publishing

Hachette Book Group

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014

Translation © Petr Mikeš, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Veronika Klementová

První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa i události a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-811-9

Mému otci

Poděkování

*S díky pro Alexandru Machinist
a Deb Futter.*

Milý pane Coopere,

mohla bych vás asi kontaktovat rychleji e-mailem, ale když píšu dopis rukou, povzbudí mě to, abych pečlivěji vážila slova, a jsem si vědoma toho, že píšu spisovateli.

Chci vám říci, že se mi moc líbila vaše kniha Mrtvé dopisy. Scéna, v níž Harry Gordon pojídá broskev (zaklání se a jednou rukou si přidržuje zelenou hedvábnou kravatu, zatímco štáva mu stříká na manžetě košile na druhé ruce), mi vnesla slunce do mlhavého anglického dne. A připomnělo mi to také, jakou téměř dekadentní rozkoš přináší, když člověk jí plně dozrálý plod – bohužel to je dost vzácné.

S mnoha pozdravy

Eva Petworthová

Milá paní Petworthová,

*děkuji vám za velmi laskavá slova. Je vždycky
vzrušující dozvědět se něco od čtenáře, natož dostat
od něho dopis. (Bohužel i to je vzácné.)*

*Pokud jde o to ovoce, souhlasím s vámi. Větši-
nou dostáváme cosi umělého. Jednou jsem četl, že
nedozrálé ovoce je dobré leda tak pro to, čemu Bri-
tové říkají džem. Já džem nedělám, ale váš dopis mě
přiměl zapřemýšlet o tom, jestli má cenu se tím za-
bývat, takže to možná zkusím.*

Srdečně

Jackson Cooper

První kapitola

„Halóóó.“

Jack znal tohle halóóó, a kdykoliv jindy by ho to hodně rozzuřilo, ale v pět odpoledne, poté, co strávil většinu dne přemýšlením o nedávném krachu svého druhého manželství, uvítal jakýkoliv způsob, jak přeladit myšlenky. Byla to Lisa Milfordová. Bydlela na Sea Lane naproti Jackovi.

„Jacksoně, právě jsem se dověděla o tobě a o Marnii,“ řekla.

Vešla dovnitř kuchyňskými dveřmi, stejně jako mnohokrát předtím. Lisa byla hodně užvaněná a dříve v Marnii nacházela vlídnou posluchačku.

„Je mi to moc líto,“ řekla.

Lisa zřejmě krátce předtím hrála tenis, protože na sobě měla tenisový úbor. Byla malá a měla lesklé tmavé vlasy a vypadala by úplně jako roztomilá panenka, kdyby ten tenisový úbor na jejích obnažených pažích neodhaloval jemné stíny skvrn.

Jack byl rád, že ho vysvobodila z ponurých úvah. Usmál se a vřele se s ní přivítal, srdečněji, než kdy předtím. Lisa Milfordová se až do této chvíle v jeho životě ničím významným nezapsala, byla něčím na způsob slabého bzučení nějakého stroje – něčím, co šlo snadno ignorovat.

Ted' chvíli postáli a pak se posadili proti sobě na dřevěné kuchyňské židle odsunuté spolu s dalšími židlemi od stolu – chodidla u sebe, uvolnění, lehce konverzovali, jako kamarádi, rodiče před školou, svázáni tím, že sdílejí stejnou zkušenost. Lisin manžel ji opustil loni v létě, po dlouhatánském milostném poměru. Jack cítil, že to nejlepší, co může udělat, je nabídnout jí skleničku.

A potom další.

A pak, přestože šlo o tuhle klepnu, Jack cítil, že mu to přestává myslet, a příroda spustila nemilosrdné sirény do dalších částí jeho těla.

Lisa, jež žila dlouho osaměle a přitažlivost Jacksona Coopera zaznamenala už dávno, se k němu ihned, když ucítila váhavý a jemný dotek jeho ruky na svém pase, přitiskla. Jack tedy nemusel vyvinout žádnou zvláštní aktivitu, protože ho Lisa, právě když jim nalil třetí sklenici vína, sama objala. A pak, o pár minut později, se už spolu ocitli v místnosti, kterou realitní makléř označil jako „zimní zahradu“, ale nikdo jí tak nikdy neříkal, a Jack Lisu jemně uložil na pohovku s modrobílým potahem, na které kdysi Marnie ráda lehávala a pozorovala západ slunce. Lisa se nejdřív dotkla Jackovy hrudi a pak jej rukama s perfektní manikúrou pevně objala. Bylo to dychtivé, nikoli jen letmé gesto.

Jack by rád instinktivně pokračoval, když se ale Lisa prohnula v pase a chtěla se zbavit posledního hedvábného kousku spodního prádla, vydala ze sebe jakési drobné dívčí zachichotání. Jackovy smysly zbystřily. Či spíše naopak, pohasly. Jeho přirozená touha, která ho chvilku předtím ovládla, jej náhle opustila.

Lisu to zarazilo. Přitiskla se opět k němu a pokračovala stejně energicky jako předtím. Ale nakonec to vzdala.

„Jacku?“ Odtáhla se a podívala se na něho.

Jack jí pohlédl do očí a uviděl v nich jen ženu, obyčejnou ženu, příliš lidskou. Odtáhl se od ní, zvedl ji ze svého těla a posadil se.

„Promiň, zlato,“ řekl, odhrnul si vlasy z čela a vstal.

Lisa tam stála nahá, lehce se chvěla a tiše řekla: „Netrap se tím Jacku, já *nejsem* lesba.“

Jack na ni jen zíral.

„A Marnie asi vždycky byla,“ dodala rychle, a, jak si myslela, soucitně. „Nemůžeš přece změnit lidi, prostě jsou takoví, jací *jsou*.“

Jack si mlčky zapnul kalhoty a sebral ze země její tenisový úbor.

„Díky,“ řekla, když jí ho podal. Ale neoblékla si ho, svírala ho v jedné ruce a druhou si položila na prsa. „Možná bychom mohli zajít ke mně,“ navrhla. „A trochu se uvolnit, dát si drink a posedět ve vířivce, nebo tak.“ Naklonila se k němu a prsty se povzbudivě dotkla jeho tváře.

Jack odstrčil její prsty gestem, jako kdyby odstraňoval nějakou housenku ze salátu, a vyvinul se z jejího objetí. Pak se

pousmál, aby celou situaci odlehčil, a ulevilo se mu, když viděl, že Lisa se konečně začíná oblékat. Vypadala malá a zranitelná, když sbírala ze země své hedvábné prádlo.

„Promiň, zlato... podnikneme něco tenhle týden, později. Zavolám ti.“

„Slibuješ?“

„Slibuju,“ řekl.

Když otevřel dveře, Lisa si tenisový úbor stále ještě uhlazovala na bocích.

O něco později Jack, už značně podnapilý, vzal do ruky pohlednici, která ležela na desce velkého dubového stolu v jeho pracovně. Z obrázku na něj vykukovalo tyrkysově modré moře. Jeho pohled ale zachytil červený člun, jen jemně načrtnutý v horním pravém rohu. Půvabný obrázek, reprodukce olejomalby další z jeho sousedek, Julie Hepplewhiteové. Měla ateliér s galerií na Melon Walk. Jednalo se o místo, jakých se v poslední době na Grove Shore objevila spousta – trochu příliš nuceně barvité, i když Juliin ateliér – Galerie Melon – byl lepší než většina ostatních. Pomyslel si, že Julie aspoň umí malovat.

Ale teď, když se díval na její dílko v záři skloněné lampy, ho nenapadlo nic laskavého o Julii, Julii samotné. Byla jen mlhavou vzpomínkou něčeho podobného, co právě zažil, malé aférky, jež se odehrála za nočního návratu z nějakého večírku, taková rutinní záležitost, podobně jako si člověk zaváže tkaničky u bot. Na tu příhodu oba dávno zapomněli. Když se Jack o něco později zastavil jednu bezútešnou sobo-

tu v její galerii, právě když tam vpadla skupinka turistů, aby si nezávazně prohlédl její malby a vybral si pár pohlednic, Julie se usmála a řekla: „Ahoj, Jacku.“ A on odpověděl: „Ahoj, Julie.“ Prostě marnost.

Obrátil pohlednici, vzal si z prázdné kávové plechovky černé pero, které tam trůnilo mezi tuctem ostatních psacích potřeb, a napsal na pohlednici:

*Milá Evo Petworthová,
jste kuchařka?
Jack Cooper*

Kdesi na anglickém venkově, v domě, který vypadal jako reklama na anglické vesnické domy, Eva Petworthová posunula fotografii ve stříbrném rámečku pár centimetrů doleva, aby na horní desce nepoužívaného klavíru udělala místo pro křišťálovou vázu. Nepřítomně zvedla k obličejí žluté květy. Udělala to automaticky, byla neklidná a vůni květů nevěnovala pozornost. V každém případě vůně těch růží – Eva věděla, že se jedná o odrůdu *Golden Celebration* –, v ní vyvolávala stejné asociace jako včelí vosk, nebo citronová kůra, či kaštanové listí. Pak se otočila a uviděla svou dceru Izzy.

Vešla za svojí matkou do místnosti a chodila sem a tam z jednoho konce na druhý. Pak uvolnila zástrčku a vyklonila okenní tabuli, jako kdyby chtěla z místnosti vylétnout.

Eva čekala, v roli hodného dítěte, co Izzy v roli matky řekne. Nečekala dlouho.

„Dáme si campari,“ oznámila Izzy. Sluneční paprsky ze zadu prozářily její světlé vlasy.

Tak bujně nezkrotné blond vlasy, pomyslela si Eva, tak dramatické v porovnání s její vybledlou červenohnědou barvou.

„Dobře,“ řekla. Nesnášela campari.

Poté jedly bažanta, podávaného v rendlíku. Eva vytáhla rendlík z mrazničky ráno, odstranila z něho plastickou pokličku, a jídlo ohřála, aniž brala ohled na nálepku na pokličce, což podle ní muselo nutně znamenat: „Omáčka potřebuje dochutit.“ Ta omáčka opravdu volala po tom, aby jí někdo dodal chuť, pomyslela si Eva, když ji poprvé ochutnala. Nabrala špetku soli ze stříbrné solničky a osolila si jídlo na svém talíři, ale chuť se moc nezlepšila.

Izzy omáčku nijak nekomentovala, ale v duchu, téměř podvědomě si pomyslela, že ten rendlík s bažantem na divoko měla máma vytáhnout spíš na podzim, v době honů. K červenému obědu se moc nehodil. Měla samozřejmě pravdu. Ale Eva si říkala, že vlastně ani nemá moc chuti do vaření. Právě bylo výročí smrti Eviny matky, Izzyiny babičky. Virginia Lowellová zemřela za jasného chladivého odpoledne, přesně takového jako dnes, a přesně před dvanácti měsíci. Uctít tento den byl nápad Izzy.

„Přijedu k tobě, mami,“ řekla, nebo téměř zakřičela do telefonu minulý týden z Londýna.

Eva za ní slyšela hluk dopravy a představovala si ji, jak v nějaké módní kreaci spěchá od jedné důležité schůzky ke druhé a razí si cestu ulicemi.

„Měly bychom si udělat aspoň pěkný oběd. Nemůžeme prostě dělat, že je to den jako každý jiný.“

Eva slyšela v jejím hlase výčitku a souhlasila, jak to s Izzy dělala vždycky. Izzy rychle zavěsila, aniž dala Evě příležitost něco říct. Plán byl prostě vytyčen.

Než zasedly k obědu, Izzy přinesla ze svého dívčího pokoje babiččin portrét, tak jako vždycky při svých návštěvách, a opřela ho na židli v čele stolu jako nějaký oltářík, aby je babička mohla sledovat, zatímco jedly. Zvedla sklenici s vínem k rozzářené tváři na obraze a řekla: „Čin čin, babičko.“ Potom zamrkala, aby potlačila slzy, které se jí už už hrnuly do očí.

Eva věděla, že Izzy byla nejen smutná a zničená, ale přímo šokovaná smrtí své babičky – nic podobného se jí doposud nestalo.

„Ale vždyť byla tak *mladá*,“ opakovala stále dokola, když ji Eva telefonicky uvědomila o babiččině smrti, přestože Virginia spěla k osmdesátce. Ne že by Virginia někdy veřejně přiznala svůj věk. A nikdo, kdo se s ní setkal, to nemohl tušit. Zůstala krásná až do samotného konce.

Virginia žila s Evou, svým jediným dítětem, těch posledních sedm let předtím, než zemřela, ale Evin dům, přestože má šest ložnic, čtyři koupelny, velikou kuchyni a spoustu dalších pokojů, nikdy pro ně dvě úplně nestačil. Byla to otázka osobnosti. Virginia byla žena, která měla sílu osobnosti za čtyři ženy a Eva vedle ní skoro nemohla dýchat. Své dceři často opakovala, když chtěla prosadit svou: „Mně to tak vyhovuje, drahoušku.“ Protože Virginia kromě toho, že byla krásná, chytrá a společenská, byla také pěkná potvora.

Evin manžel brzy zmizel z jejího života, přesně tak, jak Virginia škodolibě předpovídala, a když se na sklonku svého života k dceři přistěhovala, často jí předhazovala, že ten by se o svou matku jistě staral neúnavně a s láskou, rád by pro ni obětoval svoji svobodu, důvěru i sebeúctu. Jenže to byly věci, o něž Virginia okrádala Evu už od jejího narození, a ještě se to zhoršilo, když Evin otec zemřel na srdeční infarkt – což byla tragédie, kterou jeho manželka rychle adoptovala jako svoji vlastní, bez ohledu na jejich již hodně napjaté manželství – když Evě bylo pět let.

Jako vdova vedla Virginia život plný milenců, a na chvíli si pořídila i druhého manžela, ale její skutečné city patřily jenom Izzy, v níž viděla sebe samu. Dnes chtěla Izzy sedět venku, sotva si nalily drink, a když jí Eva vysvětlovala, že zahradní nábytek včera natřeli novou barvou, která ještě neuschla, řekla: „To jsi měla udělat už o Velikonocích“ hlasem, který Evě živě připomněl mrtvou matku.

Když se Eva ohlédla nazpět sedíc ve ztichlé jídelně, nemohla si vzpomenout ani na jeden skutečný nesouhlas mezi ní a její matkou. Byly dny, kdy se zlostně dohadovaly a stěžovaly si na nedostatky té druhé. Tato hysterie ale vždycky vyvanula, náhle a nepochopitelně, stejně tak, jako předtím vybuchla. A Eva vždycky byla tou, která prohrála, stále znovu a znovu.

Po kousku citronového dortu, šálku kávy a pár neutrálních (alespoň z Eviny strany) vzpomínek na jejich rozdílné zkušenosti s Virginií Izzy odešla na návštěvu ke staré kamarádce ze školy, a Eva začala sklízet nádobí.

Gwen měla ten den volno, takže Eva musela sama otřít talíře a naskládat je do myčky. Udělala by to, i kdyby tam Gwen byla. Gwen často říkala, že neví, proč jí Eva platí, přestože tam má tak málo práce, ale ve skutečnosti obě dvě věděly, proč Eva platí Gwen za to, že přijde třikrát týdně z vesnice do jejího domu. Platila jí za její společnost, její příjemnou nevtíravou společnost.

Jakmile byla kuchyně v naprostém pořádku, uklizená a krásná, jakoby odraz Evy samotné, i když ona by to nikdy tak neviděla, posadila se ke kuchyňskému stolu pod oknem s výhledem na švestku, vzala do ruky pohlednici Jacksona Coopera – Jacka – z kožené složky, v níž uchovávala výstřižky receptů, a znovu si ji prohlédla.

Pak šla do knihovny a posadila se za stůl s roletou, kde seděla, když rozesílala pozvánky na Izzyin křest, kde podepisovala rozvodové papíry, a kde si sepisovala seznamy potravin, jež potřebovala na uspořádání hostiny po matčině pohřbu. Otevřela svůj tenký modrý laptop, který jí Izzy věnovala minulé Vánoce. V e-mailu vytukala Jackovu adresu.

*Milý Jacku Coopere,
ne, nevařím profesionálně.
Eva Petworthová*

*Tak z lásky?
Jack*

* * *